

A „Schwarze Korps“ cikke a szovjet esztelen ellenállásáról

A német birodalmi SS hivatalos lapja, *Das Schwarze Korps* egyik legutóbbi számában *A Kreml Dzsingisz kánja* címen vezércikket közöl, amely rendkívül érdekes módon tárgyalja az Európa keletén a bolsevizmussal folyó elkeseredett küzdelem ideológiai hátterét. Az alábbiakban ismertetjük a cikk tartalmát és gondolatmenetét.

A bolsevista rendszer egyik lényeges sajátossága, hogy nem ismerheti el magát legyőzöttnek, mint ahogy ezt egy méltó ellenfél tenné. Az ily elismerés ellenkezője a bolsevizmus szellemével. Hiszen a harc — írja a cikk szerzője — nem Oroszország, nem az orosz állam ellen folyik, hanem egy világ-nézet ellen, amely igényt tart arra, hogy az emberiség egy parányi, méltatlan kisebbségének hatalmába kerüljön az egész földet. Ezek az emberek, még ha egyik vereséget a másik után szenvedik is, sohasem lesznek hajlandók elismerni, hogy elvesztették a csatát. Addig kell ellenük küzdeni, míg a bolsevizmus nincs megdöntve vagy amíg valahol a távolban élhetik silány életüket, ahol többé nem jelentenek veszedelmet és nem lehetnek a világ megrontói. A bolsevizmusnak egyetlen ütőkártyája van: a mérhetetlen térség, amely lehetetlenné teszi, hogy ugyanolyan taktikát alkalmazzunk, mint Franciaország és a Balkán esetében, ahol egyetlen ütessel meg lehetett törni az ellenség ellenállását. Ebben a végtelen térségben még a legnagyobb szabású átkaroló hadműveletek is csak részleges sztratégiai mozdulatoknak tekinthetők, mivel az ellenség mögött továbbra is megfelelő távlatok maradnak szabadon. De ezenkívül az ellenség még óriási embertartalékokkal is rendelkezik. A katonai hadműveletek tehát csak fokozatosan, lépésről-lépésre haladva öröklhetik fel ezt a frontot, semmisítetik meg és foglalhatják el az ipari központokat és vágthatják el a nyersanyagforrásokat. Ezen a hadszíntéren egészen más sztratégiai szabályok érvényesülnek, mint az eddigi háborúkban. Európa keletén a tér és az idő fogalmának más, új értelmezést kell adni, más mérték szerint kell értékelni. És más mértékkel kell megközelíteni a bolsevista katonai lélektanát is. Belőle, akár a túlkörből, verődik vissza a szovjet rendszer makaessége, amely csak ilyen makaes formában tudja magát fenntartani, hiszen lényegénél fogva semmilyen kompromisszumot nem köthet.

Az európai embernek hihetetlennek tűnhet, hogy a szovjet katonái, egyik csapattest a másik után, napról napra, éjjelről éjjelre, hetek és hónapok számára úgyszólván lélegzetvétel nélkül, vakon hagyják magukat a biztos halálba kergetni. Épp oly hihetetlennek tűnnek azok az esetek, amidőn a halált teljesen megvetve rohannak az ütközetbe akkor is, amikor talán védelmezhetnék magukat. Csaknem hihetetlen ez, még ha figyelembe is vesszük ezeknek az embereknek elnyomott, rabságban tartott lelkiállapotát. A bekerített harci egységek, erődök és ellenállási góccok egyszerűen nem adják meg magukat, nem adják fel állásaikat, mint ahogy ez rendszerint és normálisan a háborúk folyamán lenni szokott. Miben rejlik ennek a szörnyű makaességnek a titka? Talán a férfiaság, a becsület, a bajtársiasság érzésében vagy pedig a született harcos ösztönében? Ezek azok a lelki értékek, amelyekkel a katnák makaességát általában magyarázzák. Meg kell azonban állapítani, hogy ezekkel a tulajdonságokkal a bolsevikok nem rendelkeznek. A bolsevizmus Oroszországban tudatosan megsemmisítette azokat a néprétegeket, amelyek lelkében a hősiesség érzése fellángolhatott volna... Egészen más erők működnek itt. A bolsevizmus, mint politikai tanítás, eszközüül szolgált a vezetők által kitűzött, bizonyos célok elérésére. Ezeknek a céloknak azonban semmi közük sincs az ő elvont programjukhoz. Beszédeikben a legszélesebbkörű szabadságot hirdetik, a valóságban az emberi rabszolgaság olyan rendszerét terem-

tették meg, amilyent a történelem nem ismert még.

...Az egyik oldalon állt a kultúra és az élet ijesztően alacsony színvonala — a másik oldalon ezek a legprimitívebb életkörülmények között élő emberek által alkotott hatalmas, korszerű hadiipar.

Érthetetlen, hogy ezek az emberek, akik mindennapi életükben a legalacsonyabb fokon tengődnek, akiknek szükségletei ijesztően primitívek, olyan emberek, akiknek lelkében, ereiben nem dobog, nem kering a munka öröme (ami pedig az első feltétele annak, hogy a valódi kultúra állásait érezni tudják), hogy ugyanezek az emberek hogyan képesek a rendkívül bonyolult gépeket, műszereket, szerszámokat kezelni, hogyan érthetnek a korszerű fegyverek használatához és hogyan tudják ezeket ök maguk előállítani. Még akkor is, ha ezeknek a fegyvereknek a minősége messze elmarad a német gyártmányoktól.

Egyáltalán érthetetlen, hogyan tudták megszervezni ezt a hadiipart és általában érdekes, hogy valahogy meg tudták teremteni e hatalmas termelés óriási vezető apparátusát és működésbe hozták azt. Érthetetlen, hogy az intelligencia megsemmisítése, a hagyományokkal való szakítás dacára fel tudták építeni mindazt, ami egy korszerű hadsereg számára szükséges, hogy tavaly nyáron ki tudtak állítani legalább 25.000 tankot, ugyanennyi repülőgépet, megfelelő mennyiségű egyéb fegyvert, abból a célból, hogy rávessék magukat a hagyományokkal, kultúrával és szervezettel átítatott Európára — ez az, ami bámulatba ejti az embert. Ezt, ugyanúgy, mint a szovjet katonai harci készségét, nem lehet egyedül a tömegek rabszolgaságával megmagyarázni, hiszen rabszolgákkal lehet csatornákat építeni, de nem lehet hadsereget teremteni. El kell tehát ismerni, hogy a bolsevistában van valami, ami valamiféle „hit erejére“ enged következtetni, ami őt a legnagyobb akadályok leküzdésére hajlja, természetesen nem az európai emberben rejlő hit értelmében, hanem olyasmire, ami inkább az őrző szektánsok pokoli megszállottságához hasonlít. Hogy honnan ered ez a megszállottság, akkor értjük meg, ha a bolsevista militarizmus és a hadiipar között látogató szakadékokra gondolunk. A szovjet rendszer megsemmisítette az intelligenciát és általában kiirtotta a gondolkodó embereket, eltorzította az emberi és értékfogalmakat. Ez a rendszer a hatalom istenítéséhez vezetett. Előtte az ember nem számított. Elvették becsületét, elvették jogait és minden további nélkül elvehették az életét is. De elvehették a tulajdonát is, szétlaphatták, mint egy fergel, vagy élve a drótkerítés mögé vethették, rabságba. És mindezt az államhatalom tehette, ez az istenített, féltelmetes, haragos, veszedelmes, de mindenható és éppen ezért isteni szervezet. Milyen nagyszerűnek és vakítóknak tűnt az emberek előtt ez az istenség, hatalmas felhőkarcolóival, gígaszi üzemeivel, amelyek hátterében ott voltak a nyomorúságos kunyhók és a földbevált, ijesztő lakhelyek. A bolsevista rendszer úgy megnevelte az embereket, hogy az „utca embere“ képtelen volt ennek az ellentétnek az égbekiáltó cinizmusát felfogni. Ellenkezőleg, valami transzféle állapotba esett ennek a pompának és gazdagságnak a láttára. Az egyik oldalon volt az istenség hatalma, a másik végtelen az emberi por-szem. A kelhoz-paraszt szegényes házikója mellett ott állt a nagy bálvány: a traktor. Az európai lélek számára a traktorban nincs semmi isteni...

De a bolsevista nevelésű lélek

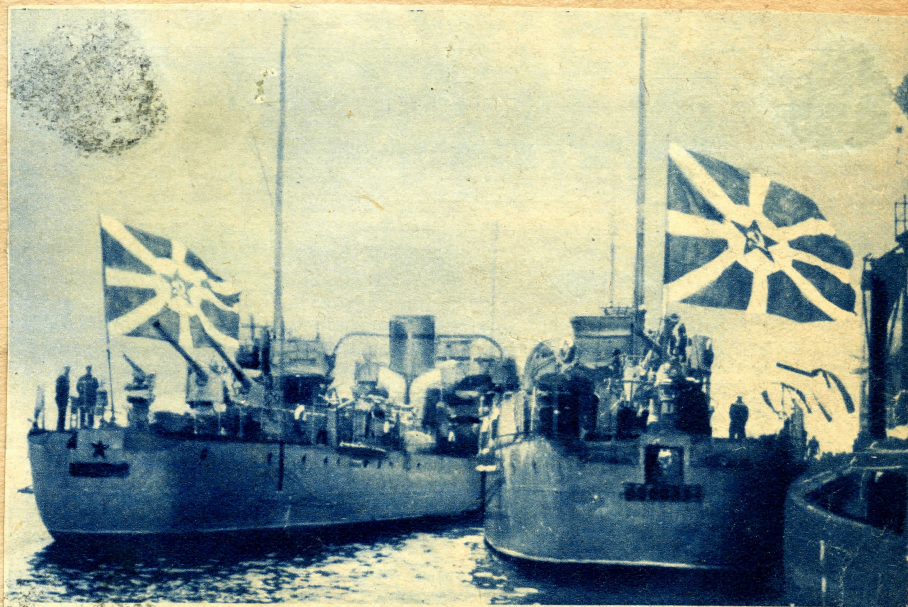
valódi istenséget lát benne. A bolsevista rendszer rabságban tartott embere előtt semmi sem vehette fel a versenyt ezzel a gépesített bálvánnyal. A ő tengődő életében a gép nem játszott semmi szerepet, nem volt autója, motorbiciklijé, kerékpárja, még talán legegyszerűbb kávédarálója sem volt. Az európai ember számára a gyorsvonat mozdonya, az óceánjáró mamuthajó csupán az ő, az ember gépi szolgálja. A bolsevista tömegember maga nem tud traktort építeni és nem is tudja megérteni annak lényegét. Előtte a traktor-isten valóban elérhetetlen. Ezt az istenséget csak az állam tudja megalkotni és ennek az államnak táltosa — a szakképzett specialista. Csak ily módon tudta a bolsevizmus a hatalma alatt álló emberek agyába és lelkébe a saját istenszerűségének érzését beoltani. Úgy érte ezt el, hogy az egyént porrá és hamuvá változtatta, saját magát pedig az egekig dicsőítette. Azt a tudatot verte a tömegek agyába, hogy csak a rendszer képes traktorokat alkotni, gyárakat építeni és csodálatos kópalotákat emelni. Ahol ez a bálványoszerű hatalom nem létezik, ott nem lehetnek sem paloták, sem gyárak, sem traktorok. Ott az ember élete csupa keserűség, míg a „földi paradicsomban“, ahol ez az istenség uralkodik, melynek prófétája Sztalin, boldogság az élet. Ezekhez a kétséges értékekhez ragaszkodik a való életet nem ismerő szovjet ember és ez az, ami az ő fanatikus hitét táplálja.

S bármily vad ez a fanatizmus, bármennyire ostoba, képtelen és fantasztikus, a frontokon mégis érezteti hatását. Ezt használják ki a Kreml gonosztevő urai... Ezt a fegyvert akarták Európa ellen irányítani. De szerensére Adolf Hitler idejében felismerte a veszélyt, amelynek erejét csak most ismertük meg, amikor egész hatalmával összeütköztünk és e sötét és kártékony erőkkel az igazi hősiesség hitét állítottuk szembe.

Hogy Európát megmentsük — fejezi be a *Das Schwarze Korps* a cikket — meg kell semmisítenünk a bolsevizmust és ebben a törckvű-sünkben nem végezhetünk félmunkát és nem köthetünk kompromisszumot.

Mit Schwimmgürtel und Paddeln ausgerüstete russische Sappeure auf Patrouille.

Russische Zerstörer der Baltikum-Flotte.

Die Sowjet-Union ist keine erstklassige Seemacht; aber sie verfügt doch über eine beachtenswerte Flotte, die in Zusammenarbeit mit den britischen Seestreitkräften eine gefährliche Kampfkraft sein wird. — Destroyers soviétiques de la flotte de la Baltique.

Öskercszlény

főkönyvelő (nőt)

(Evolut-rendszer) perfekt, diszpozícióképes munkaerőt azonnali beépítésre keres iparvállalat. Részletes ajánlatakat működés megadásával „Nyugdíjas állás“ jellegre **Blockner** hirdetőjébe, Vilmos császár-út 33.